

РЕШЕНИЕ

№ 2644

гр. Бургас, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александър Д. Муртев

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Александър Д. Муртев Гражданско дело № 20212120106636 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по исковата молба на И. П. И., ЕГН *****, от гр., депозирана чрез пълномощника адв. Г. Н. Г., с която се иска: 1/ да бъде признато за незаконно уволнението на ищеца и неговата отмяна, 2/ осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1300,00 лв. – частично вземане от 3900, 00 лв., която сума представлява обезщетение за периода, в който е останала без работа, в следствие на незаконното уволнение; 3/ осъждане на работодателя да заплати на ищеца сумата 4107, 00 лв., представляващи неизплатени възнаграждения командировка за периода 28.04.2021г. – 30.05.2021г, представляващи левовата равностойност на 2100 евро при предвидена ежедневна сума в размер на 7 евро; 4/ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 580, 81 лв. представляваща неизплатена част от трудовото му възнаграждение за месеците април и май 2021г., ведно със законната лихва върху всяка главница от подаване на исковата молба – 29.07.2021г., до окончателното изплащане на задължението.

Производството е образувано първоначално пред РС –, а с Определение № е изпратено по компетентност на Районен съд – Бургас на осн. чл.119, ал.4 ГПК по повод направен отвод за местна подсъдност в срока по чл.119, ал.4 ГПК.

Ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника по силата на трудов договор от 15.01.2021г. като е заемал длъжността "...т." с месечно трудово възнаграждение от по 650 лв. на месец и командировъчни от 70 евро на ден. Твърди се, че в периода от 28.04.2021г. до 30.05.2021г. е бил командирован с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания,, като при завръщането му работодателят не е заплатил дължимите пари за командировка, понастоящем възлизащи на сумата от 2100 евро или 4107, 00 лева, дължими за периода 29.04.2021г. – 30.05.2021г. Сочи се, че със Заповед № 10/31.05.2021г. управителя на ответното дружество, считано от 31.05.2021г. е прекратил трудовото правоотношение на ищеца за заеманата от него длъжност, с посочено основание в заповедта чл.325, ал.1 от КТ. В заповедта като причина за прекратяване на трудовия договор било вписано "по инициатива на служителя". Заповедта била изпратена по куриерска фирма на 30.06.2021г., като ищецът я получил на 01.07.2021г. Навеждат се доводи, че атакуваната заповед за уволнение е незаконосъобразна, тъй като правоотношението е прекратено без предизвестие по инициатива на работника. Сочи се, че ищецът не е предприемал действия за прекратяване на ТПО по своя инициатива и по взаимно съгласие. Излага, че по време на посочената в заповедта дата на издаването ѝ – 31.05.2021г., същият след влизане на територията на РБългария през ГКПП – Калотина е поставен под 10 –

дневна карантина, считано от 30.05.2021г., съгласно предписание 210530/282075 за поставяне под карантина, а в периода преди тази дата от 28.04.2021г. е бил служебно командирован с маршрут с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания. С оглед на това се защитава тезата, че ищецът е нямало как да прекрати ТПО с ответното дружество по своя инициатива, понеже обективно не е можел да го направи. Твърди се, че работодателят е действал недоброръчно, тъй като некоректно и без предизвестие в телефонен разговор е заявил на ищеца, че след приключване на командировката не е необходимо да се явява на работа и че трудовото му правоотношение е прекратено без необходимото предизвестие. По претенцията за заплащане на обезщетение се сочи, че в следствие на уволнението работникът е останал без работа, считано от 30.05.2021г. като общия размер на дължимото обезщетение възлиза на 3900 лв., от които се претендира като частично вземане обезщетението за два месеца, а именно сума в размер на 1300 лв. Претендира разноски. Ангажира доказателства.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника, с който исковете се оспорват като неоснователни. Признава се обстоятелството, че ищецът се е намирал в трудовоправна връзка с ответника, както и че е изпълнявал сочената в исковата молба длъжност. Сочи се, че още с постъпването на ищеца на работа, същият е започнал да изпълнява възложената му работа при условията на командироване с поверен му товарен автомобил, марка "...", модел 450, рег. номер ".....". Това обстоятелство останало непроменено до 26.05.2021г. на която дата, след като ищецът извършил доставка на товар в Херболцхаим, Германия, паркирал товарния автомобил в гр., Германия и преустановил работа. Ответникът твърди, че това обстоятелство се установява от приложените към отговора GPS справки за движението на товарния автомобил. Сочи също, че на същата дата – 26.05.2021г., в качеството си на управител, получил обаждане от ищеца, като в хода на разговора същият му заявил, че не желае да продължава да работи в дружеството, като поискал трудовото му правоотношение да бъде прекратено. Излага се, че така отправеното предложение на работника било прието от управителя, в качеството му на представляващ дружеството и въз основа на това трудовото правоотношение с ищеца прекратено с процесната заповед от 31.05.2021г. С оглед на така изложените факти се навеждат доводи, че трудовото правоотношение е извършено законосъобразно и попада в хипотезата на чл.325, ал.1, т.1 КТ, съгласно която разпоредба трудовия договор се прекратява без която и от двете страни да дължи предизвестие на другата. Именно с оглед отправеното предложение от ищеца, в заповедта било вписано като причина, че договорът се прекратява по инициатива на служителя. Признава се обстоятелството, че ищецът се е намирал под карантина, считано от 30.05.2021г., както и че процесната заповед му е била изпратена по куриер, поради фактическата невъзможност да му бъде връчена лично. С оглед на изложеното се отправя искане до съда да приеме, че извършеното прекратяване на ТПО е законосъобразно, тъй като 2 е извършено по взаимно съгласие, след отправено заявление на работника. По същите съображения ответникът намира, че искът за присъждане на обезщетение за оставането без работа за процесния период е неоснователен по основателен. Ответникът оспорва като неоснователен и искът за присъждане на обезщетение за времето, през което ищецът е бил в командировка за периода 28.04.2021г. – 30.05.2021г. В тази връзка сочи, че видно от приложената към исковата молба заповед, ищецът е бил командирован за срок от 3 месеца – 28.04.2021г. до 28.07.2021г. с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания. Съгласно заповедта командировката е с право на пътни, дневни, квартирни, паспортни, визови и други такси и разходи в размер на 70 лв. дневно. Излага, че поставеният в заповедта знак за равенство след числото "70" единствено установявал технически пропуск за изчисление на сумата от 70 лева в еврото им равностойност, но не и определяне на сума от 70 евро дневно. Ответникът навеждат твърдения, че липсват доказателства в подкрепа на ищцовото твърдение, че дневните командировъчни пари за периода 28.04.2021г. – 30.05.2021г. са определени в размер на 70 евро. Навеждат се доводи, че сумата от 70 лева, посочена в заповедта за командироване напълно отговаря и е изцяло в съответствие с определените в Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина минимални размери на дневните командировъчни пари. Излага, че съгласно Приложение № 2 към Наредбата дневните пари за държавите посочени като маршрут в заповедта са определени в размер на 35 евро. Оспорва като неоснователен и искът за присъждане на неизплатената част от трудово възнаграждение за месеците април и май 2021г., с аргумента, че за сочените месеци на ищеца му било изплатено възнаграждение според отработените от него работни дни, видно от приложените към отговора ведомости, платежни нареждания и аналитичен регистър и извлечение за банкови преводи. Застъпва тезата, че с оглед отработените дни от ищеца през месец април 2021г. и май 2021г., както и обстоятелството, че считано от 26.05.2021г. до 31.05.2021г. ищецът е преустановил работа, то претендираното с исковата молба трудово възнаграждение се явява недължимо. По така изложените съображения моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. При условията на евентуалност се отправя искане, в случай че съдът приеме

уволнението за незаконно и отмени процесната заповед, да бъде отхвърлен като неоснователен искът за присъждане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа.

В законоустановения срок е предявен и насрещен иск от "...Г.и" ЕООД, с което се отправя искане до съда, ищецът И. П. И. да бъде осъден да заплати на "...Г.и" ЕООД, сума в общ размер на 1654, 68 лв. /хиляда шестстотин петдесет и четири лева и шестдесет и осем стотинки/, от които сумата от 854, 68 лв. – пропуснатата полза от "...Г.и" ЕООД, представляваща стойността на неизпълнена възложена поръчка за превоз на товар за 26.05.2021г. и сумата от общо 800 лв. – причинена вреда, представляваща сторените от "...Г.и" ЕООД разходи за горИ., командировъчни, винетни такси и амортизация на служебен автомобил – всички настъпили вследствие извършеното на 26.05.2021г. виновно прекратяване на трудовите задължения от страна на И. П. И., ведно със законната лихва върху сборната главница, считано от датата на подаване на насрещния иск до окончателното ѝ изплащане. Излага се, че насрещния ответник И. П. И. изпълнявал длъжността "... тона" по силата на безсрочен трудов договор № 127/15.01.2021г., като още при постъпването си на работа изпълнявал задълженията си при условията на командироване в чужбина. Със заповед на управителя на дружеството, И. И. бил командирован за срок от 3 месеца от 28.04.2021г. до 28.07.2021г. с маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия – Дания, с поверен му товарен автомобил, марка Скания, модел 450, рег. № СВ 8693 МА. Твърди се, че И. изпълнявал задълженията си по трудовия договор до 26.05.2021г., на която дата извършил доставка на товар в гр. Херболцхаим, Германия. След доставката паркирал товарния автомобил в гр. Малберг, Германия, видно от приложените GPS справки за движението на товарния автомобил. На същата дата, управителя на "...Г.и" ООД, Д.Г. получил обаждане от ответника, като последния му заявил, че желае трудовото му правоотношение с дружеството да бъде прекратено. Предложението на работника било прието от управителя на дружеството и правоотношението му прекратено със Заповед № 10 от 31.05.2021г. Навеждат се доводи, че едностранното прекратяване на трудовото правоотношение довели до пропуснати ползи и претърпени вреди. Излага се, че в следствие на бездействието на работника, повереният му товарен автомобил, марка "...", модел "...", рег. №, престоял в гр., Германия в продължение на пет дни за периода от 26.05.2021г. до 31.05.2021г., в резултат на което работодателят претърпял пропуснатата полза, изразяваща се в стойността на неизпълнение възложена поръчка за превоз на товар за 26.05.2021г. в размер на сумата от 436, 06 евро / 854, 68 лв./ Поръчката била разпределена и следвало да бъде осъществена от И. И. с поверения му товарен автомобил. Като доказателство за възложената поръчка се сочи документ за възлагане на поръчка Transport order: 21218453 от Inco Logistics. Навеждат се твърдения, че вследствие преустановяването на работа и бездействието на И. се наложило "Викмар Г.и" ООД да организира и възложи на друг работник на дружеството да осъществи пътуване до гр. Малберг, Германия, за да получи от И. П. И. ключовете и съпътстващата документация относно поверения на И. П. И. товарен автомобил, марка "...", модел "...", рег. №, като в тази връзка била издадена Заповед № 14/2021г. на управителя на дружеството. За резултата от изпълнението на заповедта, извършеното пътуване и получаване на ключовете и документите от товарния автомобил е изготвен рапорт от осъществилия пътуването работник Г. Пешев. Сочи се, че стойността на извършеното пътуване, представляваща сторените от "...Г.и" ООД разходи за горИ., командировъчни, винетни такси и амортизация на служебния автомобил възлиза на сумата от 800 лв. Пътуването на служебния автомобил с рег. №било видно от приложените справки за движението му. Уточнява се, че с така предявената насрещна искова претенция се цели реализиране на пълната имуществена отговорност на работника по реда на чл.211 КТ, вр. чл.211, ал.1 от КТ, като се навеждат доводи, че така извършеното от него деяние е умишлено, а протИ.правността му се изразява във виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения, което от своя страна е довело до настъпване на така описаните имуществени вреди – претърпени загуби и пропуснати ползи. Сочи се, че по повод същите не е разВ.о производство по чл.210 КТ за реализиране ограничената имуществена отговорност на длъжника, както и не е издавана заповед, с която да бъде определено основанието и размера на отговорността, съответно такава заповед не е била връчвана или оспорвана от него.

Постъпил е отговор от насрещния ответник И. П. И., с който предявената претенция за пропуснати ползи и претърпени вреди, вследствие настъпилото на 26.05.2021г. виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения от страна на И. П. И. за сумата от 1654, 68 лв., се оспорва като неоснователна. Сочи се, че ответникът е работил на сочената в исковата молба длъжност – "шофьор на товарен автомобил 12 т., като със Заповед № 10/31.05.2021г. управителя на дружеството е прекратил трудовото му правоотношение, с посочено в заповедта основание "по инициатива на служителя". Заповедта била изпратена чрез куриерска фирма на 30.06.2021г. /видно от клеймото на товарителницата/, като И. И. получил заповедта на 01.07.2021г. Навеждат се твърдения, че на посочената в заповедта дата на издаването ѝ – 31.05.2021г., след влизане на територията на РБългария през ГКПП – Калотина е бил поставен под 10-дневна карантина,

считано от 30.05.2021г., съгласно предписания 210530/282075 за поставяне под карантина, а в периода преди тази дата от 28.04.2021г. е бил служебно командирован с маршрут Германия-Франция-Испания – Белгия – Нидерландия – Дания. Застъпва се становище за осъществено от работодателя недобросъвестно отношение, който некоректно и без предизвестие, в телефонен разговор е заявил на И., че след приключване на командировката не е необходимо да се явява на работа и че трудовото му правоотношение е прекратено без необходимото предизвестие. На следващо място се излагат твърдения, че насрещния ответник е бил командирован със заповед на управителя на дружеството за срок от 3 месеца от 28.04.2021г. до 28.07.2021г. с маршрут Германия- Франция-Испания – Белгия – Нидерландия – Дания, поверен му е товарен автомобил, марка "...", модел ..., рег. №..., магистрален седлови влекач, както и бордово товарно ремарке, с рег. № ..., модел, с общо бруто тегло от 16000 кг. Излагат се подробни съображения, че изискванията за максимално допустимите маси в международния трафик на товарните автомобили, които се движат на територията на Общността се регулират от Директива 96/53/ЕО на Съвета от 25 юли 1996 година, като държавите-членки не разрешават на тяхна територия да се извършва свободен превоз на товари от превозни средства или комбинация от превозни средства, чиито характеристики на отговарят на изискванията. В тази връзка се сочи, че превозни средства, които са част от комбинация от превозни средства – седлови влекач с двусно или триосно ремарке, максимално допустимия товар е 40 тона. От извършена справка за максимално допустимите тегла и габарити в Германия се установявало, че допустимия товар е 40 тона, като всяко нарушение относно теглото водило до санкции и спиране на МПС до достигане на допустимия товарен капацитет. Застъпва се тезата, че видно от представеното по делото писмено документ, озаглавен Transport order: 21218453 от Inco Logistics общото тегло на товара е 25 000 кг., което заедно с брутото тегло на товарната композиция от 16 000 кг. надхвърля допустимото тегло, което пък от своя страна води до санкции на лицето, 5 извършващо транспорт и до спиране на транспорта до достигане на допустимото тегло. Твърди се, че този факт е бил известен на управителя на дружеството-ищец, поради което не е можел да възложи изпълнение на поръчка, която се явява в нарушение на цитираната европейска директива. Според ответника от представения документ Transport order: 21218453 от Inco Logistics можело да се направи извод, че товарът е предназначен за два обекти, от които единия – строителен обект извън магистрално шосе, като в навлото била включена сумата от 436, 08 евро, от която сума 49, 37 евро е данък, а 12,00 евро – винетка. Претендираният размер на пропуснатата полза не се дължал, тъй като такава няма, а и същата не е уточнена по вид и размер. Оспорва се и претенцията за заплащане на сумата от 800 лв., представляваща стойността на извършеното пътуване - разходи за горИ., командировъчни, винетни такси и амортизация на служебния автомобил като недоказана, предвид липсата на писмени доказателства, установяващи направените разходи. Посочва се, че ищецът е извършил рутинна замяна на двама шофьори от България с ответника и с В.. Г.С., също шофьор, работещ на друг товарен автомобил, собственост на ищеца, тъй като уговорката била да се извършва замяна на шофьори при престой от един месец. Твърди се, че ответникът И. И. е пътувал заедно с В..С.от Германия за България, като автомобилът собственост на дружеството бил предаден от Стоянов при пристигането им в България. В тази връзка се навежда довода, че задължението на ищеца да извърши замяна на шофьори при превоз от Р.България до съответните държави и замяна на същите през определен период не може да доведе до имуществена щета, още повече че същата относно не била подкрепена от писмени доказателства, установяващи нейния размер. С оглед на това предявеният иск се оспорва като неоснователен.

По делото е постъпила молба от И. И., с която същият е взел становище по отношение на постъпилния отговор по първоначалния иск, депозиран от ответното дружество. В същата се отрича ищецът да е предприемал действия за прекратяване на ТПО по своя инициатива и по взаимно съгласие с аргумента, че обективно не е могъл да го направи, предвид отсъствието му от страна и поставянето му под карантина.Оспорва и сочения от ответника размер на дължимото обезщетение за командировъчни в размер на 35 евро на ден, като твърди, че размерът от 70 евро се установява от представеното извлечение от банковата сметка на ищеца, от което е видно, че ответникът е извършил на 14.05.2021г. частично плащане на два дни командировка в чужбина и един ден командировка в Р.България, за периода 28.04.2021г. до 30.04.2021г. в размер на 292 лева или по 70 евро на ден. Освен това в издадената заповед изрични бил посочен и размера на дължимите командировъчни, дължим за всички служители работещи по трудов договор при ответника и командировани като шофьори. Излага аргумент, че ако волята на страните е била сумата на командировката да бъде в лева, то това изрично е щяло да бъде посочено в приложената заповед, в колонка в BGN.

В съдебно заседание, ищецът се явява лично и с адв. Г. като поддържа исковата молба като моли за уважаване на исквете. Счита същите за доказани по основание и размер. Претендира разноски.

В съдебно заседание ответното дружество се представлява от адв. И., който оспорва исковата молба и пледира за тяхното отхвърляне. Моли за уважаване на предявения насрещен иск като намира същия за основателен и доказан. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства и ги анализира поотделно и в тяхната съвкупност намира от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а и се установява от представения трудов договор № 127/15.01.2021г. /л.7 и л.61 от делото/, че ищецът е работил при ответното дружество на длъжност "... т." с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 650 лв. Трудовия договор е сключен при условията на чл. 67, ал.1, т.1 КТ вр. с чл. 70, ал.1 КТ с уговорен в полза на работодателя изпитателен срок – 2 години.

Представени са два броя заповеди, издадени от ответника – заповед № 25/05.04.2021г. и Заповед №26 от 13.04.2021г., издадени на основание чл.173а, ал.1 от КТ /л.86-87 от делото/. С първата от тях е разрешено на ищеца да ползва основен платен годишен отпуск и/или допълнителен платен отпуск за 2021г. в размер на 7 дни, считано от 05.04.2021г., а с втората е разрешено на ищеца да ползва основен неплатен годишен отпуск и/или допълнителен платен отпуск за 2021г., в размер на 10 работни дни, считано от 13.04.2021г. Посочено е, че са съставени в три еднообразни екземпляра и е разпоредено копие от тях да бъде връчено на лицето срещу подпис и дата.

Не е спорно между страните и се установява от представена по делото Заповед за командироване в чужбина /без дата/, че ищецът е бил командирован по маршрут Германия – Франция – Испания – Белгия – Нидерландия-Дания, за срок от 3 месеца, считано от 28.04.2021г. до 28.07.2021г. /л.8 и л.62 от делото/, с МПС, вид товарен автомобил, марка "...", модел ..., рег. № ..., вид горИ. – дизел, при разходна норма 30/100, съгласно Заповед № 1/03.01.2020г. В съдържанието на заповедта е посочено, че командировката е с право на пътни, дневни квартирни, паспортни и други такси и разходи, като е посочена сумата от 70 и знак за равенство след нея, като над нея се изброени следните опции: EUR, в EUR и в BGN. Че служителят е командирован по гореописания маршрут се подкрепя недвусмислено и от представените с исковата молба писмени доказателства – официално уведомление от работодател № 7/2021г. /в заверен превод от английски език/ и атестация за командироване на наеман работник, осъществяващ сухоземен или морски транспорт в рамките на предоставяне на международна услуга.

Представено е предписание № ../..., издадено от РЗИ - гр. София, без дата /л.11 от делото/, от което се установява, че за период от 10 дни, считано от 30.05.2021г. ищецът е поставен под карантина на адрес гр., предвид пристигането му от рискова зона – Германия.

По делото е представена атакуваната от ищеца Заповед № 10 от 31.05.2021г. /л.9 от делото/, подписана от законния представител на работодателя, в която е посочено, че в съответствие с чл.325, ал.1 от КТ се прекратява трудовото правоотношение с И. П. И., считано от 31.05.2021г. В графата "причини за прекратяване на трудовия договор" е записано "по инициатива на служителя".

Представена е декларация от 08.11.2021г., с която ищецът е декларирал, че за процесния период не се е намирал в трудово правоотношение с друг работодател за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г. /л.27 от делото/.

Представено е заверено копие на трудовата книжка на ищеца/л.13-14 от делото/, от което се установява, че за периода 19.01.2021г. – 31.05.2021г. страните са се намирали в трудово правоотношение.

Представена е справка за актуално състояние на трудовите договори на ищеца изх.280192200968986/17.02.2022г. год на ТД на НАП Бургас, от която се установява, че за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г. ищецът е бил в трудовоправоотношение с ответното дружество, а след този период считано от 30.09.2021г. до 16.12.2021г. ищецът е полагал труд към "В.А.ГР Трейд" ООД гр. Сливен. /л.61-64 от делото/. Встъпването на ищеца в ново трудово правоотношение на 30.09.2021г. се потвърждава и от представения трудов договор № 118/30.09.2021г. /л.28 от делото/.

По делото е изготвена съдебно-счетоводна експертиза от в.л. Н. К. /л.54-58 от делото/, заключението по която съдът кредитира като обективна и безпристрастна, доколкото не се опровергава от събраната по делото доказателствена съвкупност. Според заключението, за периода от 28.04.2021г. до 30.05.2021г. размерът на командировъчните пари, при дневна ставка от 70 лв. е равен на 2100 лв., а при дневна ставка от 70 евро на 1155 евро. Вещото лице е посочило още, че на за периода от 28.04.2021г. до 30.04.2021г. на ищеца е била издадена заповед № 16/2021г., Заповед № 21/2021г., по които заповеди са му били изплащани командировъчни в размер на по 54 евро на ден. Цитирани са още множество заповеди за командировка, които са му били предоставени и в които като дължим е отразен двойният размер на командировъчните при единична езда – 54 евро.

По отношение на размера на трудовите възнаграждения, вещото лице е посочило, че за м.април 2021г., съобразно данните от платежната ведомост са направени следните начисления: за 4 р.д. – основна работна заплата – 123, 81 лв., клас за прослужено време и професионален опит 0, 74 лв., платен отпуск 7 дни (разрешен със Заповед № 25 от 05.04.2021г.), неплатен отпуск с трудов стаж 10 дни (разрешен със Заповед № 26 от 13.04.2021г., считано от 13.04.), общо 342, 52 лв., удържки 76, 72 лв., нетна сума за получаване 265, 78 лв., а за месец май 2021г. - за 16 работни дни – основна работна заплата 611, 76 лв., клас за прослужено време 3, 67 лв., общо 615, 43 лв., удържки 137, 87 лв., нетна сума за получаване 477, 56 лв.

В отговора на въпрос № 6 от заключението, вещото лице сочи, че на 11.05.2021г. по банковата сметка на ищеца са преведени 241, 63 лв. с основание “работна заплата м.април”, при начислени 265, 78 лв. по ведомост, като разликата от 24, 15 лв. не е платена, а на 15.06.2021г. по банковата сметка на ищеца са преведени 477, 56 лв. с основание “работна заплата м.05” при начислена по ведомост нетна сума 477, 56 лв. Вещото лице е изчислило още, че дължимото обезщетение за периода от 30.05.2021г. до 30.09.2021г., в случай че уволнението е незаконно би било равно на 2576, 50 лв. На така изнесените от вещото лице данни, съответстват и тези съдържащи се в представеното извлечение от банковата сметка на ищеца /л.15-17 от делото/.

По отношение на размера на дължимото обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа, експертът дава заключение, че за периода от 30.05.2021г. до 30.09.2021г. се равнява на сумата от 2576, 50 лв.

От заключението по изготвената от вещото лице А. Ж. съдебно-техническа експертиза на представената от ищеца дигитална карта – тахограф /л.108 – 135 от делото/ се установяват началния и крайния час, както и продължителността на осъщественото през периода 28.04.2021г. до 29.05.2021г. управление на товарния автомобил от ищеца и направените от последния почивки. Вещото лице е констатирало, че на 26.05.2021г. тахографът е отчетел управление с продължителност от 3.03 часа, между 05.01 и 08.50ч., на 27.05.2021г. – управление с продължителност от 0.18 часа между 13.44ч. и 14.02 ч., на 28.05.2021г. не е отчетел управление, а на 29.05.2021г. е отчетел управление с продължителност от 0.15 часа. Видно от приложения дневен отчет за дейността на водача, за периода от 26.05.2021г. – 29.05.2021г. автомобилът е изминал разстоянието от 192 км., като 159 км. са изминати на 26.05.2021г. за времето от 05.01ч. до 08.50ч., 20 км. са изминати на 27.05.2021г. за времето от 13.44ч. до 14.02ч. и 13 км. са изминати на 29.05.2021г. за времето от 07.11ч. до 07.27ч. като премахването на картата е осъществено на 29.05.2021г. в 08.11ч.

В съдебно заседание на 29.03.2022г. са дадени обяснения от управителя на ответното дружество Д.Г. по реда на чл.176, ал.1 ГПК /л.101 от делото/, в хода на които същият заявява, че е бил уведомен за теглото на композицията, като твърди, че няма несъответствия и същата не е претоварена. Признава, че е провеждал разговор с ищеца, като последният е звънял по телефона, за да му съобщи, че товара е 25 тона, а той го е уверявал, че е 24. Заявява, че ищецът не е отишъл на товарния адрес като разполага единствено с информация от спедицията, както и че винаги е отказвал товари с тегло надхвърлящи допустимото общо тегло по документи, когато има съмнения, че камионът ще бъде претоварен или когато не разполага с информация от спедицията. Управителят сочи също, че ищецът не е върнал сам автомобила, а от друг служител, тъй като планираната смяна била за една седмица, след като автомобилът пътува с ищеца. Заявява, че винаги изпраща двама шофьори – един който да замени ищеца и един, който да замени сменника му.

Изнесените от управителя на ответното дружество данни не се опровергават от други събрани по делото доказателства, поради което съдът ги цени като достоверни. Изложеното от управителя, че товарният автомобил не се е върнал от ищеца, както и че по време на рейса ищеца е бил придружаван от трето лице представляват неизгодни за страната факти, които кореспондират изцяло на заявеното от ищеца в отговора на насрещната искова молба за извършена от работодателя рутинна замяна на шофьори. Тези факти намират доказателствена опора и в представените от самия работодател писмени доказателства – Заповед № 14/2021г. и рапорт от Г. П., от съвкупния анализ на които се установява, че друг служител при ответника – лицето Г. Пешев е отпътувало от България за Германия по нареждане на работодателя на 28.05.2021г., като на 29.08.2021г. при пристигането си в гр. ...е получило ключовете и съпътстващата документация относно поверения на ищеца автомобил. Тези фактически констатации се потвърждават и от данните съдържащи се в подробния отчет за автомобил /л.75 – 78 от делото/ и подробен отчет за автомобил /л.63-69 от делото/, от които е видно, че товарния автомобил с рег. № е бил управляван от ищеца до 29.05.2021г. в 10.09ч., а считано от 31.05.2021г. в 6.30ч. е управляван от лицето Г. П... Данните, съдържащи се в представените подробни отчети, в частта относно изминатите километри с товарния автомобил рег. № ..., в периода 26.05 – 29.05.2021г. изцяло кореспондират на тези, посочени в заключението на СТЕ и предвид регистрираното местоположение на автомобила в този период може да се направи обоснован извод, че изминатото

разстояние с автомобила от 33 километра през периода от 27 – 29.05.2021г. е било осъществено в рамките на гр. ..., а през останалото време товарният автомобил се е намирал в престой на паркинг.

Останалите събрани по делото писмени доказателства съдът не обсъжда, предвид тяхната неотносимост към предмета на доказване.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ

Трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие на страните, макар като фактическо такова да е записано “по инициатива на служителя”.

Съгласно Решение № 99 от 05.04.2011г. по гр.д. № 380/2009г. на ВКС, когато работодателят издава заповедта за уволнение, той посочва в нея фактите и обстоятелствата, от които произтича правото му и съотния текст на закона, който го урежда. Не е изключено работодателят да направи грешка при правната квалификация като посочи погрешен или дори несъществуващ текст на закона. Това не опорочава заповедта за уволнение, тъй като съдът не е обвързан от сочената от страните правна квалификация, а е длъжен сам служебно да определи вярната правна квалификация на спорното материално право, предмет на делото. Съгласно цитираното решение, съдът не може да приеме, че уволнението е законно на основание факти и обстоятелства, които не са посочени в заповедта за уволнение или друг документ, известен на работника, към който тя препраща, но може да признае уволнението за законно, ако твърдените факти пораждат право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение и правото е упражнено надлежно.

Настоящия състав намира, че е изправен пред сходна хипотеза, тъй като в заповедта за прекратяване е допусната неточност при изписване на коректната правна квалификация по чл.325, ал.1, т.1 от КТ и е посочено като правно основание чл.325, ал.1 КТ, а като мотив вместо “постигнато взаимно съгласие между страните” е записано, че ТПО се прекратява “по инициатива на служителя”, които грешки според съда не опорочават заповедта.

В случая, работодателят е упражнил едно свое субективно преобразуващо право, а именно правото на уволнение, като в негова тежест е да докаже наличието на сочените в заповедта за уволнение обстоятелства, формиращи фактическия състав на чл.325, ал.1, т.1 КТ, т.е. да докаже, че законосъобразно е упражнил правото си на уволнение.

Спорен по делото е въпроса, дали ищецът е давал съгласието си за прекратяване на ТПО с ответното дружество. В хода на процеса този факт се отрича от ищеца, който твърди, че работодателят е прекратил ТПО без предизвестие, а ответникът – че ТПО е прекратено въз основа на предложение отправено от ищеца за прекратяване на ТПО на 26.05.2021г.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът намира, че уволнението на ищеца е извършено незаконосъобразно, поради което искът за неговата отмяна е основателен.

На основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ трудовият договор може да се прекрати по взаимно съгласие на страните. Фактическият състав изисква всяка от тях да направи категорично писмено изявление за прекратяване на трудовото правоотношение. Насрещната страна, към която е отправено предложението за прекратяване на трудовото правоотношение, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието. В момента на съвпадането на двете волеизявления, което настъпва с получаването на отговора, договорът се прекратява, а издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор има само констативно действие.

Съгласно задължителната и непротИ.речива съдебна практика, двете насрещни волеизявления на страните, както предложението за прекратяване на трудовото правоотношение, така и приемането на същото, е необходимо да са изразени писмено. Всяка от страните трябва да изрази волята си за прекратяването на трудовия договор ясно, категорично и безусловно. /в този см. решения Решения № 69 от 20.04.2012г. по гр.д. № 898/2011г. на Трето Г.О, № 146 от 07.05.2013г. по гр.д. № 935/2012г. на Четвърто Г.О., № 400 от 13.05.2010г. по гр.д. № 1109/2009г. на Трето Г.О. на ГК на ВКС и много други/. По делото липсва изрично писмено волеизявление на ищеца за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, поради което заповедта на работодателя е незаконосъобразна.

Независимо от горното, за пълнота на изложението, настоящия състав намира за необходимо да изложи съображенията си защо счита уволнението за незаконосъобразно, въпреки че заповедта е издадена по трудов договор, който е сключен при условията на чл.70, ал.1 КТ (макар и двете страни по правоотношение да твърдят, че същият е сключен като безсрочен).

Трудовият договор със срок за изпитване не е срочен трудов договор, а самостоятелен вид трудов договор. Според чл. 70, ал. 1 КТ, когато работата изисква да се провери годността на

работника или служителя да я изпълнява, окончателното приемане на работа може да се предшества от договор със срок за изпитване до 6 месеца. Такъв договор може да се сключи и когато работникът или служителят желае да провери дали работата е подходяща за него. С включването на клаузата за изпитване страните по трудовото правоотношение имат възможност да преценяват в определен срок доколко е уместно окончателното им обвързване от трудов договор.

Срок за изпитване може да се уговори при сключване както на договор за неопределено време, така и при всички видове срочни трудови договори. Видът на трудовия договор е без значение за валидността на клаузата за изпитване.

Съгласно установената практика по [чл. 290 от ГПК /вж. освен посоченото решение с № 376 от 26.10.2011 г. по гр. д. № 1405/10 г. на IV г. о. на ВКС, още и решения № 765 от 11.01.2011 г. по гр. д. № 228/10 г. на III г. о., № 716 от 27.12.2010 г. по гр. д. № 253/09 г. на III г. о./](#) - страната в чиято полза е уговорен срок за изпитване може да прекрати сключения трудов договор без предизвестие, във всеки един момент до изтичане на уговорения срок.

Предвид разпоредбата на чл.71, ал.1 от КТ, тя не е длъжна да мотивира прекратяването на договора. Достатъчно е ясно и безусловно да изрази волята си. Отрицателната преценка за изпитването от страната, в чиято полза то е уговорено, е окончателна и не подлежи на проверка за законосъобразност от страна на съда, защото произтича от свободата на договаряне между страните, съгласили се да сключат този вид трудов договор.

От съдържанието на сключения между страните трудов договор се установява, че трудовото правоотношение е възникнало като срочно и с уговорен изрично изпитателен срок в полза на работодателя, от 2 години. При срочните трудови договори страните имат същите права и задължения като при безсрочните трудови правоотношения. Независимо, че в разглеждания случай, ТПО е прекратено преди изтича на законоустановения 6-месечен срок, настоящия състав намира, че уволнението не е извършено на това правно основание. Това е така, понеже фактите, изложени в заповедта за уволнение и отговора на исковата молба не пораждат правото на работодателя да прекрати ТПО на това основание. В хода на производството, ответникът поддържа тезата, че ТПО е прекратено поради отправено от ищеца предложение, но не и че същото е резултат от преценката му за липсата на качества от страна на работника за ефективно изпълнение на работата, което би обусловило правото му да прекрати договора на основание чл.71, ал.1 КТ. Липсата на фактически твърдения в тази насока изключва извода за формирана от ответника воля за прекратяване на договора на това правно основание. Ищецът признава, че е получил заповедта на 01.07.2021г., от който момент следва да се счита, че е породило действие писменото изявление на работодателя. /в този смисъл Решение № 226 от 30.10.2017 година по гр.д. № 4471 по описа за 2016 година на ВКС/.

Тъй като ответникът не доказва осъществяването на фактическия състав на чл.325, ал.1, т.1 КТ, пораждащ правото му да прекрати трудовия договор на посоченото основание, атакуваната заповед за прекратяване на ТПО се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3 КТ

С исковата молба, искът е предявен като частичен в размер на 1300 лева от иск в общ размер на 3900 лв., като след допуснатото изменение по реда на чл.214 от ГПК в с.з. на 17.02.2022г., размерът на иска е увеличен до пълния претендиран размер от 2576, 50 лв. за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г.

Тъй като по делото се доказаха по безспорен начин твърдения от ищеца пороци на заповедта, а искът за присъждане на обезщетение на ищеца за оставането му без работа е обусловен от уважаването на главния иск, същият следва да разгледан по същество.

От съдържанието на представената от ищеца декларация от 08.11.2021г., заверено копие на трудовата книжка и справката за актуално състояние на трудовите договори на ищеца изх.....г год на ТД на НАП Пловдив се установява по категоричен начин, че след прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника, за периода 31.05.2021г.-30.09.2021г. същият е останал трудово незает, а след този период считано до 16.12.2021г. ищецът е полагал труд към "В.А.Г.Р. - Трейд" ООД, гр. Сливен. Ето защо, съдът намира, че искът за присъждане на обезщетение по [чл. 225, ал.1 от КТ](#) за периода от 31.05.2021г. до 30.09.2021г. се явява доказан по основание.

Съгласно чл.225, ал.1 КТ, при незаконно уволнение работникът има право на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от 6 месеца.

Съгласно изчисленията на вещото лице, обективирани в отговора на въпрос № 7 от изготвената по делото ССЧЕ, при съобразяване на размера на полученото от ищеца brutно възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за съответното обезщетение съгласно разпоредбата на чл.228 от КТ, обезщетението за периода от 30.05.2021г. до 30.09.2021г. (3 месеца и 29 дни) се равнява на сумата от 2576, 50 лв. Ето защо, искът се явява доказан по размер и следва да бъде уважен изцяло.

По иска с правно основание чл.215 КТ

Съгласно чл.215 КТ, при командироване по чл. 121, ал. 1 КТ, работникът или служителът има право да получи освен брутно си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет. От приетата по делото заповед за командироване е видно, че същата е издадена съгласно КТ и Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Издадената заповед е в писмена форма и съдържа посочените в чл.5, ал.1 от Наредбата реквизити, в т.ч. и тези по т.6, а именно финансовите условия на командироването. Със заповедта работодателят е постановил на ищеца да бъдат изплащани, освен командировъчни, така и пари за пътни, дневни, квартирни и други разходи, което е в съответствие с чл.15, ал.1 от Наредбата задължаваща работодателят да изплащат дневни и квартирни пари в размери и валути съгласно Приложение № 2. В същата разпоредба е посочено, че се допуска изплащане и на друга валута в нейната равностойност по курса на БНБ в деня на плащането.

В Чл. 31 от Наредбата е посочено, че персоналот на сухоzemните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3.

В чл.31, ал.6 от Наредбата е посочено, че ръководителите на предприятия могат да определят размери на командировъчните пари, различни от определените в приложения № 3, За, 3б и 3в, в зависимост от експлоатационни и технологични условия на работа и организация на международните рейсове.

Съгласно Приложение № 3 към чл.31, ал.1 от Наредбата, уреждащо размерите на командировъчните пари на персонала на сухоzemни транспортни средства, в редакцията й действаща към датата на издаване на Заповед № 1/03.01.2020г. (цитирана в Заповедта за командироване и съгласно която работодателят се е позовал при определяне на дължимите суми) е посочено, че командировъчните пари за шофьори и стюардеси при автомобилни превози се равняват на сумата от 27 евро при единична езда и 21 евро при двойна езда, включително квартирни пари.

Тези размери са били изменени с ДВ, бр.97 от 2021 в сила от 19.11.2021г., като са увеличени на 50 евро за единична езда и 45 евро при двойна езда, включително квартирни пари.

С отговора на исковата молба, ответникът е навел твърдения, че поставения в заповедта знак за равенство след числото “70” единствено установява технически пропуск за изчисление на сумата от 70 лева в еврото им равностойност, но не и определяне на сума от 70 евро дневно. Съдът запознавайки със съдържанието на заповедта намира тези доводи за несъстоятелни. На първо място, видно от съдържанието на използваната бланка, след цифрата “70” се намира колона, с надпис “EURO”, в каквата валута според чл.15, ал.1 от Наредбата следва да бъдат уговаряни и изплащани командировъчните пари. Следващите колони са озаглавени “B EUR” и “в BGN”, т.е. същите нямат индивидуализиращо, а единствено уточняващо значение за равностойността /общия размер/ на определените със заповедта командировъчни. В същото време ответникът не ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си, че командировъчните са определени в сочената от него валута, в т.ч. и чрез представяне на цитираната в заповедта за командироване, заповед № 1/03.01.2020г., използвана като критерий при определянето им. Твърденията му, че командировъчните са определени в лева се опровергават и от изнесените от вещото лице данни относно действащата в дружеството практика същите да се изплащат в евро.

Съобразно заключението на вещото лице Н. К., по изготвената ССЧЕ, за периода от 28.04.2021г. до 30.05.2021г. размерът на командировъчните пари при ставка от 70 евро възлиза на сумата от 2310 евро, поради което съдът намира, че предявеният иск в размер на 4107 лв. /2100 евро/ е доказан и по размер и следва да бъде уважен изцяло. Тъй като с исковата молба е предявен иск за присъждане левовата равностойност на сума, уговорена в чуждестранна валута, съдът приема, че е сезиран с иск за заплащане на уговорената в чуждестранна валута сума. В тази насока са и разясненията, дадени с ТР 4/2014г. на ВКС, съгласно което когато съдът служебно присъжда вземането във валута не се нарушава диспозитивното начало /чл.6, ал. 2 ГПК/, защото не се променя предметът на делото - не се присъжда друго, а същата стойност, която се претендира от ищеца.

По отношение на иска по чл.128, т.2 от КТ.

Ищецът претендира заплащане на неизплатено трудово възнаграждение в общ размер на 680.81 лв. за месеците април и месец май 2021г.

За уважането на тази претенция, в тежест на същия е да докаже наличие на трудово правоотношение между него и ответника, че е изправна страна по същото, както и размера на дължимото трудово възнаграждение за процесния период.

Страните не спорят, че в процесния период са били в трудово правоотношение, както и че ищеца е престириал работна сила. С трудовия договор между страните е уговорено възнаграждение

в размер на 650 лв. Спорно между страните е обстоятелството, дали на ищеца се дължи допълнително трудово възнаграждение извън начислените суми във ведомостта. В заключението по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице е обосновоало извода, че за месец април на ищеца не му е била заплатена сума в размер на 24, 15 лв., а за месец май му е била заплатена цялата начислена по ведомост нетно възнаграждение. От констативно-съобразителната част на заключението е видно, че тези изчисления са съобразени с приложените по делото и налични в трудовото досие на ищеца Заповед № 25 от 05.04.2021г. и Заповед № 26 от 13.04.2021г., издадени на основание чл.173а, ал.1 КТ.

Съгласно цитираната разпоредба, в актуалната ѝ редакция към датата на издаване на заповедите, когато поради обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед на работодателя или със заповед на държавен орган е преустановена работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители, работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие, включително на работник или служител, който не е придобил 8 месеца трудов стаж.

Тази заповед следва да бъде издадена на основание чл. 120в., ал.1 от КТ (ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.), която гласи, че при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка работодателят може със заповед да преустанови работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители за целия период или за част от него до отмяната на извънредното положение.

Ответникът обаче не представи доказателства, в т.ч. заповед на държавен орган, от които да е видно, че е била преустановена работата на предприятието, нито пък молба носеща подписа на ищеца, с която същият да е поискал ползването на отпуск в процесния период. В заключение не се установи през месец май 2021 ищецът да е ползван отпуск на посоченото в заповедта основание. Нещо повече следва да се има предвид, че и в тази хипотеза, съгласно разпоредбата на чл. 267а. (обнародвана ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.), за времето на преустановяване на работа в случаите по чл.120в от КТ, работодателят дължи на работника заплащане на брутното му трудово възнаграждение. Ето защо, съдът намира, че по отношение на месец април искът за заплащане на трудово възнаграждение е доказан по основание като на ищецът му се дължи допълнително трудово възнаграждение за общо 17 работни дни.

Съобразявайки данните съдържащи се в представените по делото ведомости, касаещи класа за прослужено време и професионален опит на ищеца, на основание чл.162 от ГПК и след извършена справка на сайта "<https://kik-info.com/trz/zaplata.php>", съдът служебно изчисли, че за месец април 2021г. /21 работни дни/, размерът на дължимото нетно възнаграждение на ищеца се равнява на сумата от 507.41 лв., която сума съответства изцяло и на получените и преведени за предходните месеци положен труд от работодателя, а именно за месец март и февруари 2021г. /л.50 и 51 от делото/ Вещото лице е посочило, че за м.април 2021г. е заплатено трудово възнаграждение на 241, 63 лв., с оглед на което съдът намира, че ответникът е останал задължен за разликата в размер на 265, 78 лв.

По отношение на иска за трудово възнаграждение за м.май 2021г., ответникът е въвел възражение, че за периода от 26.05.2021г. до 31.05.2021г. ищецът не е полагал труд, което правоизключващо възражение съдът намира за частично основателно. Видно от приетото по делото заключение по допуснатата съдебно – техническа експертиза на използвания в автомобила тахограф ищецът е изпълнявал трудовите си задължения и е управлявал повереното му МПС до 29.05.2021г. Що се касае за дните 30.05.2021г. и 31.05.2021г. видно от обясненията на управителя на ответното дружество дадени в с.з. на 29.03.2022г. ищецът не е напуснал работното си място, тъй като още при заминаването му, същият е бил придружаван от трето лице, като по твърдения на ищеца това е било лицето В..Г..С... Ангажираните от ответника писмени доказателства, представени с насрещната искова молба – подробен отчет за автомобил, Заповед № 14 от 2021г., издадена от Викмар Г.и, както и рапорт, изготвен от Г. П../л.63-69, л.73-74 от делото/ изцяло кореспондират на твърденията на ищеца за извършена замяна на шофьора на товарния автомобил на 29.05.2021г. и връщането му в страната посредством друг автомобил, когато е бил поставен под карантина. Версията на ищеца за

ТОВА, че ответника е изпратил двама шофьори, които да заменят него и сменника му, изложена в отговора на насрещната искова молба се потвърждава и от данни, съдържащи се в представеното от ответника подробен отчет за автомобил с рег. № А6839 НМ /л.75 – 79 от делото/, от който се установява, че на 29.05.2021г. ищецът Г. Пешев е бил сменен от лицето Г. Г.. В заключение следва да се приеме, че ищецът не е престирил труд през дните 29.05.2021г., 30.05.2021г. и 31.05.2021г. От заключението на вещото лице се установява, че във ведомостта за месец май 2021г. му е било начислено нетно трудово възнаграждение за 16 р.д., в размер на 477, 56 лв. като същото е било изплатено изцяло. Съобразявайки данните съдържащи се в представените по делото ведомости, касаещи класа за прослужено време и професионален опит на ищеца, на основание чл.162 от ГПК и след извършена справка на сайта <https://kik-info.com/trz/zaplata.php> и съобразявайки обстоятелството, че ищецът не е полагал труд за три дни през месец май 2021г., съдът намира, че дължимото за месец май 2021г. трудово възнаграждение е било начислено правилно във ведомостта. Ето защо, искът за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение за месеците април и май 2022г., в общ размер на 580, 81 лв. следва да бъде уважен частично за сумата от 265, 78 лв.

По насрещния иск на работодателя

С насрещната искова молба са предявени два обективно съединени иска с правно основание чл.203 ал.2 във вр. с чл.211 КТ – за осъждане на И. П. И. да заплати на “ВИКМАР Г.И” ЕООД, обезщетение в размер на 1654 лв., от които 854.68 лв. –пропуснатата полза от ответника, представляваща стойността на неизпълнена възложена поръчка за превоз на товар за 26.05.2021г. и 800 лв. – причинена вреда, представляваща сторените от ответника разходи за горИ., командировъчни, винетни такси и амортизация на служебен автомобил, настъпили вследствие извършеното на 26.05.2021г. виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения от страна на И. П. И., ведно със законната лихва върху сборната главница, считано от датата на подаване на насрещния иск до окончателното ѝ изплащане.

В уточнителна молба от 14.12.2021г., ищецът е навел твърдения, че деянието е извършено умишлено, а протИ.правността му се изразява във виновно прекратяване изпълнението на трудовите задължения от страна на работника на 26.05.2021г., с което същият е нанесъл на дружеството – работодател претендираните вреди. Посочил е, че не е провеждано производство по чл.210 от КТ.

Предявеният иск е с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ. Съгласно цитираната разпоредба, отговорността се определя от гражданския закон, който в случая е чл. 45 от ЗЗД, а самата отговорност се осъществява по исков ред – чл. 211 КТ. За да бъде уважен иск за присъждане на обезвреда и да се ангажира пълната имуществена отговорност на служителя, е необходимо да се установят всички елементи от фактическия състав на деликта, а именно да се установи наличието на деяние, извършено от деликвентна; деянието да е протИ.правно; да е причинена вреда и да е налице причинна връзка между деянието и вредата.

С оглед характера на предявения иск, следва да се установят и специфичните елементи от фактическия състав на чл. 203, ал. 2 КТ, а именно деянието да е осъществено не при или по повод на възложената работа и съответно деецът да е действал виновно, но само при форма на вината - умишъл, доколкото при небрежна форма на вина отговорността му може да бъде само ограничена /чл. 203, ал. 1 КТ/ и съответно би могла да бъде реализирана само по реда на Раздел втори на Глава десета, а не по общия исков ред.

Безспорно е както се посочи по-горе, препис от заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е получил на 01.07.21 г., т.е. следва да се приеме, че към датата на твърдяното протИ.правно поведение – 26.05.2021г., страните все още са се намирали в трудово правоотношение, поради което следва да се изследва дали е извършено виновно и протИ.правно деяние от страна на работника.

Твърденията на работодателя, за това, че неговия законен представител е получил обаждане от ищеца с молба да му бъде прекратен трудовия договор останаха недоказани по делото, още повече, че такова волеизявление следва да бъде обективирано в писмена форма, за да породят изобщо твърденията от ищеца правни последици. Данните изнесени в експертното заключение по изготвената СТЕ относно извършваната от ищеца дейност в периода 26.05.2021г. – 29.05.2021г. по управление на поверения му товарен автомобил се подкрепят изцяло от представените с насрещния иск писмени доказателства – подробен отчет за автомобил /л.38-44 от делото/. От съвкупния им анализ може да се направи обоснован извод, че за периода от 27.05.2021г. до 29.05.2021г. автомобилът действително се е намирал в престой в рамките на гр., Германия. Не се доказва обаче, че този престой се намира в причинно-следствена връзка с поведението на ищеца и че е налице необосновано бездействие да изпълнява без причина трудовите си задължения, а както вече се спомена правнорелевантните обстоятелства биха били такива свързани с умишлено и укоримо поведение на ищеца, което е осъществено не или по повод

изпълнение на неговите трудовоправни задължения. В този ред на мисли, съдът намира твърдението на ищеца за умишлена форма на вината като субективно отношение на дееца към собственото му противправно поведение за недоказана, доколкото тя не се предполага (предполага се само вината по чл. 45, ал. 2 ЗЗД при общия състав на деликта). Умисълът и в случая следва да има волевото и интелектуалното съдържание по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК. По делото не се установяват данни, сочещи наличието на умисъл. Не се сочат и твърдения за нарушение на конкретно трудово задължение на работника.

В допълнение на горното, следва да се спомене и че твърденията на работодателя за виновно бездействие от страна на ищеца в процесния период се опровергават и от обясненията на управителя на Д.Г. дадени по реда на чл.176 от ГПК в с.з. на 29.03.2022г., в които последният заявява, че е изпратил двама човека, за да заменят ищеца и неговия сменник. Ето защо, предвид факта, че в автомобилът е имало и втори шофьор няма как да се приемат за достоверни и твърденията на ответникът, че е била налице фактическа невъзможност да се изпълни възложената поръчка именно вследствие поведението на ищеца. Извод в обратната насока не може да бъде обоснован и от ангажираните от ответника писмени доказателства с насрещния иск - подробен отчет за автомобил, управляван от Г. П. по маршрут Бургас, Сърбия –Австрия- Германия, нито от подадения от него рапорт до работодателя, които единствено потвърждават факта, че ищецът е бил заменен на датата 29.05.2022г.

По изложените по-горе съображения, съдът намира, че насрещния ищец не доказва елементи от фактическите състави на чл. 203, ал. 2 КТ и на деликта – чл. 45 ЗЗД, които следва да бъдат в кумулативна наличност, за да бъде уважен иска, от което следва, че същият се явява неоснователен, тъй като всички предпоставки за реализиране на отговорността по чл.203, ал.2 КТ са в доказателствената тежест на работодателя . В този смисъл е Решение № 336 от 15.04.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1194/2006 г., IV г. о.

По разноските

Ищецът е представил списък на разноски по чл.80 ГПК, с който претендира разноски в общ размер на 956 лв., от които 600 лв. – адвокатски хонорар по договора за правна помощ от 12.07.2021г. /л.25/, 300 лв. – адвокатски хонорар по договора за правна помощ от 08.11.2021г. /л.21/ и 56 лв. – такса за превод на документи.

Като основание на представения договор за правна помощ от 10.11.2021г. е посочено “оказване на правна защита и съдействие, изразяващи се в отговор на насрещен иск и процесуално представителство по гр.д. № 6636/2021г. на БРС”, поради което заплатеното от ищеца адвокатски хонорар следва да бъде съобразено с изхода на делото по приетия за разглеждане насрещен иск. Предвид изхода на спора по насрещния иск и отхвърлянето му като неоснователен, на основание чл.78, ал.2 ГПК, на ищеца /ответник по насрещния иск/ следва да бъде присъдено в цялост претендираното адвокатско възнаграждение.

Следователно остатъка от заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. , уговорено с договора за правна помощ от 12.07.2021г. следва да бъде съобразено с броя на предявените с исковата молба претенции като съдът приема, че по отношение на всеки един от четирите иска следва да бъде отнесен адвокатски хонорар в размер на 150 лв. Предвид уважаването на исковите по чл.344, ал.1, т.1 и т.3 от КТ, следва да бъдат присъдени разноски за двата иска в общ размер от 300лв. Предвид уважаването на иска по чл.215 от КТ на ищеца следва да му се присъдят изцяло сторените по този иск разноски в размер на 150 лв., а съобразно уважената част на иска по чл.128, т.2 КТ и разноски в размер на 68, 64 лева. Ищецът не е представил по делото доказателства удостоверяващи сума в размер на 56 лв., посочена в списъка по чл.80 ГПК като такса за превод на документ, поради което разноски в сочения размер не следва да му бъдат присъждани. Освен това, според настоящия състав, тези разноски не биха подлежали изначално на присъждане, тъй като не представляват съдебни или деловодни разноски по производството по смисъла на 71 от ГПК.

Следователно в полза на ищеца на основание чл.78, ал.1 ГПК следва да бъдат присъдени сторените от него разноски, съобразно изхода на спора в размер на сумата от **518, 64 лева.**

Ответникът е представил списък на разноски по чл.80 от ГПК/л.140 по делото/ в общ размер от 1101.18 лв., включваща сумата от 66, 18 лв. – заплатена държавна такса за разглеждане на насрещния иск, 135 лв. – възнаграждение за вещо лице по допуснатата СТЕ и 900 лв. – адвокатско възнаграждение. Тъй като сторените от ответника разноски за заплатена държавна такса и депозит за вещо лице са сторени във връзка с насрещния иск, а същият е преценен като неоснователен, то същите не подлежат на присъждане. Адвокатът на ищеца е представил като доказателство за размера на уговорения адвокатски хонорар договор за правна помощ от 18.08.2021 г., в който изрично е посочено, че договореното възнаграждение ще бъде заплатено по банков път. Заплащането на същото се удостоверява посредством представеното доказателство за фактура №от 18.08.2022г., издадена от “И ЕЛ СИ” ЕООД. В договора за правна помощ от

18.08.2021г. е уговорено едно общо адвокатско възнаграждение в размер от 900 лв., за подготовка и депозиране на отговор на исковата молба и подготовка на насрещен иск по делото, поради което съдът приема, че с възнаграждението уговорено за защитата и процесуалното представителство срещу исковата молба и насрещния иск се равнява на 450 лв. С оглед изхода на делото по насрещния иск, съдът намира, че адвокатско възнаграждение в горепосочения размер не следва да бъде присъждано.

Останалата една втора от уговорения адвокатски хонорар в размер на 450 лв. следва да бъде отнесена в равна част (112, 50 лв.) към всеки един от предявените с исковата молба четири иска като бъде присъдена част съответна на изхода по спора. Предвид основателността на предявените искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, чл.344, ал.1, т.3, чл.215 КТ, в полза на ответника не следва да бъдат присъждани разноски. Съобразно изхода по спора по отношение на предявения иск за трудово възнаграждение, в полза на ответното дружество следва да бъдат присъдени разноски в размер на 61, 01 лв.

В тежест на ответника на основание чл.78, ал.6 ГПК следва да бъдат възложени и дължимите за производството държавни такси в общ размер на 314, 89 лв. (25 лв. д.т. за иска по чл.344, ал.1, т.1, 103, 06 лв. за иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ, вр. чл.225 КТ, 163, 95 лв. за иска по чл.215 КТ и 22, 86 лв. за иска по чл.128, т.2 КТ, съразмерно на уважената част).

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО УВОЛНЕНИЕТО на И. П. И., ЕГН: ***** от гр., извършено със Заповед № 10/31.05.2021г. за прекратяване на трудовото правоотношение между страните на основание чл.325, ал.1 от КТ, на управителя на “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК: 201622128, като постановява неговата отмяна.

ОСЪЖДА “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., представлявано от Д..С..Г. да заплати на И. П. И., ЕГН: ***** от гр. ., ж.к., **сумата от 2576.50 лв.** /две хиляди петстотин седемдесет и шест лева и петдесет стотинки/, представляваща обезщетение дължимо на основание чл.225, ал.1 от КТ, поради оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 31.05.2021г. – 30.09.2021г., ведно със законната лихва, считано от 29.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане..

ОСЪЖДА “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр. ... , представлявано от Д..С..Г., да заплати на И. П. И., ЕГН: ***** от гр., ж.к. “...., **сумата от 2100 евро** /две хиляди и сто евро/, представляваща обезщетение, дължимо на основание чл.215 от КТ за времето на командировка в чужбина за периода 28.04.2021г. до 30.05.2021г., ведно със законната лихва, считано от 29.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр., представлявано от Д..С..Г., да заплати на И. П. И., ЕГН: ***** от гр., ж.к. “...., **сумата от 265.78 лв.** /двеста шестдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки/, представляваща общия размер на неизплатено трудово възнаграждение за месеците април и месец май 2021г., ведно със законната лихва считано от 29.07.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер от 580.81 лв. /петстотин и осемдесет лева и осемдесет и една стотинки/.

ОСЪЖДА И. П. И., ЕГН: ***** от гр., да заплати на ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление гр., представлявано от Д..С..Г., **сумата от 61, 01 лв.** /шестдесет и един лева и една стотинка/, представляващи сторените от ответното дружество съдебно-деловодни разноски, съобразно отхвърлената част на исковете.

ОСЪЖДА “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление гр., представлявано от Д..С..Г., да заплати на И. П. И., ЕГН: ***** от гр. ., ж.к. “...., **сумата от 518, 64 лв.** /петстотин и осемнадесет лева и шестдесет и четири стотинки/, представляваща сторените от него съдебно-деловодни разноски, съобразно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА “ВИКМАР Г.И” ЕООД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление гр., представлявано от Д..С..Г., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Бургаският районен съд, държавна такса в общ размер на **314, 89 лв.** /триста и четиринадесет лева и осемдесет и девет стотинки/ за предявените от ищеца искове, съобразно уважената част.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Бургаският окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____